

ยงเกษม วรเศรษฐการกิจ : การประเมินการรักษาภาวะหัวใจล้มเหลวในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
(EVALUATION OF TREATMENT OF HEART FAILURE IN KING CHULALONGKORN
MEMORIAL HOSPITAL) อ.ที่ปรึกษา : รศ. นพ. ถาวร สุทธิไชยากุล; 71 หน้า. ISBN 974-17-7126-6.

169462

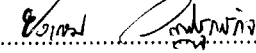
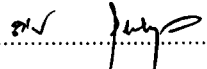
ที่มาของงานวิจัย: หลังจากที่มีการปรับปรุงแนวทางการดูแลรักษาผู้ป่วยหัวใจล้มเหลวของ
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ในปี พ.ศ. 2544 ยังไม่เคยมีการประเมินผล ดังนั้นหากมีการรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์
แล้ว จะพื้นฐานข้อมูลที่ดีสำหรับการพัฒนาการดูแลรักษาผู้ป่วยต่อไป

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบและผลลัพธ์ของการดูแลผู้ป่วยหัวใจล้มเหลวในโรงพยาบาล
จุฬาลงกรณ์ ก่อนและหลังการปรับปรุงแนวทางการดูแลรักษาผู้ป่วยหัวใจล้มเหลว

วิธีการดำเนินการ: เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์แบบย้อนหลัง โดยรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ข้อมูลทาง
คลินิก และข้อมูลด้านการดูแลรักษาจากเวชระเบียนผู้ป่วยในของแผนกอายุรศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ที่
ได้รับการวินิจฉัยหลักเมื่อได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลว่าหัวใจล้มเหลวโดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2
กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือก่อนที่มีการปรับปรุง (ตั้งแต่เดือน กรกฎาคม ถึง เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2543) และกลุ่มที่ 2
คือ หลังมีการปรับปรุงแนวทางการดูแลรักษาผู้ป่วยหัวใจล้มเหลว (ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ.
2546) นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบและผลลัพธ์ของการดูแลผู้ป่วยระหว่าง 2 กลุ่ม

ผลการศึกษา: จากเวชระเบียนผู้ป่วยในรวม 244 รายคือ แบ่งเป็น กลุ่มที่ 1 จำนวน 106 ราย
และกลุ่มที่ 2 จำนวน 138 ราย พบว่ามีการลดลงของ 1) ระยะเวลาของการนอนโรงพยาบาล (10.16 วันและ
6.37 วัน $P=0.002$) 2) อัตราการกลับเข้านอนโรงพยาบาลซ้ำ (42.7% และ 26.7%, $P=0.011$) และ 3) อัตรา
การกลับเข้านอนโรงพยาบาลซ้ำเนื่องจากหัวใจล้มเหลว (36.9% และ 17.2 % , $P=0.001$) โดยยาที่ผู้ป่วยได้รับ
ก่อนออกจากโรงพยาบาลคงเดิมได้แก่ diuretics (98.1% และ 98.5 % , $p=1.00$), digitalis (41.7% และ
32.8%, $p=0.20$) spironolactone (22.3%และ 21.6%, $p=1.0$), calcium channel blockers (15.5%และ
12.7%, $p=0.66$), beta blockers (6.6% และ 10.9%, $p=0.35$), ยาที่มีการใช้ลดลง คือ angiotensin
converting enzyme inhibitors (75.7% และ 58.2%, $p<0.01$) และ ยาที่มีการใช้เพิ่มขึ้นได้แก่ angiotensin II
receptor blockers (1.0%และ9.0%, $p=0.02$) ในกลุ่มที่1 และ กลุ่มที่2 ตามลำดับ

สรุป: หลังจากที่มีการปรับปรุงแนวทางการดูแลรักษาผู้ป่วยหัวใจล้มเหลวแล้ว มีการลดลงของ
ระยะเวลาของการนอนโรงพยาบาล อัตราการกลับเข้านอนโรงพยาบาลซ้ำ และอัตราการกลับเข้านอน
โรงพยาบาลซ้ำเนื่องจากหัวใจล้มเหลว โดยรูปแบบการใช้ยารักษาภาวะหัวใจล้มเหลวนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไม่
มากนัก ดังนั้นผลลัพธ์ที่ดีขึ้นนั้นน่าจะเป็นผลจากการดูแลรักษาออกเหนือจากการใช้ยา (non pharmacologic
treatment) เป็นหลัก

ภาควิชา.....อายุรศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....อายุรศาสตร์..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา..... 2547 ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

467 47630 30 : MAJOR MEDICINE (CARDIOLOGY)

KEY WORDS : HEART FAILURE, GUIDELINE, TREATMENT

YONGKASEM VORASETTAKARNKIJ: EVALUATION OF TREATMENT OF HEART FAILURE IN KING CHULALONGKORN MEMORIAL HOSPITAL. THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF. TAWORN SUITHICHAIYAKUL, M.D. 71 pp. ISBN. 974-17-7126-6.

169462

Background: Guideline for the management of patients with congestive heart failure in King Chulalongkorn Memorial (KCM) hospital has been changed in recent years. The clinical impact of this guideline has never been studied.

Objectives: The aim of this study was to compare the therapeutic management of heart failure and the outcomes of patients admitted to KCM hospital before and after the revised guideline used.

Method : The demographic data, clinical and therapeutic management were retrospectively extracted from the medical records of adult patients admitted to the hospital with heart failure, as a principle diagnosis before the use of guideline (July 1st to December 31th , 2000) compared with a six-month period after the use of guideline (July 1st to December 31th , 2003).

Result : 244 medical records, 106 before and 138 after the use of the revised guideline, were reviewed. There were significant decrease in 1) the length of hospital stay (10.16 vs 6.37 days, p= 0.002), 2) readmission rate (42.7% vs 26.7%, p=0.001) and 3) heart failure readmission rate (36.9% and 17.2%,p=0.001) in the group before and after the use of guideline respectively. There were no significantly changed in the medications used before hospital discharge eg: diuretics (98.1% vs 98.5%, p=1.00), digitalis (14.7% vs 32.8%,p=0.20) spironolactone (22.3% vs 21.6%, p=1.0), calcium channel blockers (15.5% vs 12.7%,p=0.66), beta blockers (6.6% vs 10.9 %, p=0.35), The use of angiotensin converting enzymes inhibitors was significantly decreased (75.7% vs 58.2%,p<0.01), contrarary to the use of angiotensin II receptor blockers (1.0% vs 9.0%,p=0.02).

Conclusion : Our data suggested that guideline for treatment of congestive heart failure plays an important role on significantly decrease in length of hospital stay, all readmission rate and HF readmission rate, despite of only some impacts on pharmacological pattern change. Therefore the results may be from non-pharmacological pattern change.

Department.....	Medicine.....	Student's signature	<i>Yongkasem Vorasettakarnkij</i>
Field of study.....	Medicine.....	Advisor's signature	<i>T. Suithichaiyakul</i>
Academic year.....	2004.....	Co-advisor's signature.....	